

тъй, ты си проведенъ отъ свѣтлѣйшій Господарь Князь Убрпхъ за да узнаешъ за здравіето на дъщеря му?

— Да, Г. старица.

— Твърдѣ добръ Г. Абате, ще да му кажешъ че живѣи весела и спокойна посрѣдъ блаженното ни общество и съ боля Божія нищо друго не желай освенъ тихій монашески животъ, който за нея е рай увеселителный.

— Въ туй време не ся ли нѣкакъ поболѣ?

— Никога, никога!

— Но трѣба много да е страдала додѣ навикне на този святъ животъ.

— О! не думайте това, Г. Абате, Богъ праща сякога сила и крепость на подвижника. . . .

Въ тѣзи минута чува ся отъ вѣнъ гласове; бѣхъ калугерицѣтѣ.

— *Молитеамы святыхъ* . . . викахъ отъ вѣнъ вратата три гласове наведнѣждъ.

— Да нѣма нѣкой нито единъ спокойнѣхъ минутѣ, думаше старицата. Е! да не беше грѣхъ, да изгубва человекъ търпение . . . И отиде къмъ вратата да попита какво има да е станало.

— Отецъ Исидоръ Пиянчевски падна като умрѣлъ на земата, думашъ много гласове изведнѣждъ.

— Ахъ! жалость! падна умрѣлъ! извика благовоѣнна-та майка, и безъ да помисли за менъ остави мя и отиде подаръ сестрицѣтѣ.

Отецъ Исидоръ Пиянчевски! мислѣхъ въ ума си: азъ знамъ единъ Пиянчевски, мой съучастникъ въ семинаріята, человекъ младъ около тридесять и пять годишентъ, и пиенци прочуть. Завчасъ наумихъ, че ако не сполуча да пратя съ нѣкою калугерица писмото на Варвара, да употребя за посредникъ да говори на Варвара и да ѝ обяви